

DOMOKOS TAMÁS

A CBA primás

Csöngettek. Türelmetlenül. Zoltán letette az Ivo Pogorelic életéről szóló könyvet, fölkecmergett a kerevetről, kiballagott az előszobába, és ajtót nyitott. A felesége már a harmadik házvezetőnőt penderítette ki az idén. Dühítette neje túlbuzgósága. „Nem törölte át elég alaposan az ebédlőasztalt a bútorápolóval!” Ilyenkor legszívesebben forró gyantába mártogatta volna őnagyságát. Neki kell ajtót nyitnia, neki, a korszakos zseninek, aki a marokkói király legkedvesebb arab telivér kancáinak istállójában játszott az altatót, aki a mexikói hipermarketkirály lányának esküvőjén kísérté Celine Dion dublőrét. Neki, aki az ománi olajügyi miniszter jachtján pilincázott.

Sanyi volt az, a kijáróember. A suskamágus. A kulturális menedzserek koronázatlan királya. A közpénzkonverter. Csatak részegen állított ide a barma. Hogy a francba nem verte oda a Maseratit idefelé jövet?

„Szia, Sanyi! Megleptél. Nem számítottam rád.” Sanyi nem szólt semmit, csak arébb taszította Zoltánt, majd berongyolt a házba. „Csak nyugalom. Nélküle csak egy koszos cigányzenész lennék a szemükben.” Bekullogott utána. Sanyi ledobta magát a kerevetre, Zoltán könyve azon nyomban el is tűnt az elázott kultúraszervező sege alatt. „Valami baj van, Sanyi?”

„Nem. Meg fogod oldani. Miniszteri vadászparti lesz holnap Máriaretkesen. MUSSZÁJ játszani!”

„NNEE! A múltkori után azt ígérted, több ilyen nem lesz! Az a féreg a frakkom szegélyébe törölgette a csőrés száját...”

„KKURRVÁRA meg fogod ezt még nekem tenni, bazmeg! A szájbacsúrt évnnyitó szarodat ki a bús bikacsöcs fogja megoltni, MMII? Ne szépelegjé, nem áll jól! Nem te szarod az aranyat, hanem ők!”

„Ez vagyok én nektek! Az ócska díszcigány, akit elő lehet rántani a vitrinből, ha murira vágynak a NER-lovagok!”

„A telómba hány vitrinbe vágyó díszcigányjelölt neve van e’mentve a tized alatt? NE akarjad tudni!! Meg akkó jó voltam, amikor ott zokogtá’ a vállamon, mer’ Olga Lefosovna szarba hagyott, és intézni kellett a beugró csodatorkút?”

Zoltán elhallgatott. Villódzó tekintettel méregette pártfogóját. „Mit akarnak tőlem, a múltkori nótacsokrot?”

„Nem. Itt van.” Sanyi Zoltán ölébe fittyentett egy kockás papírfecnit. Zoltán undorodva, meglehetősen teátrális mozdulattal vette kezébe az Olümposzról érkezett, hevenyészett kézírással papírra vetett nótacímst.

„Árok partján tökig ér a gaz... MI VANN?”

„Ne kommentájjá! Nyikorogd el nekik, hammancsá be pár adag pörit, aztán huss!!”

„Viszel, hozol?”

„Nem t’om még. Intézve lesz.”

„Nagyvenyimi akol mélyén megellett egy birka... BETEG BARMOK!!”

Sanyi elvigyorodott. „Mi fáj? Gyere, mesélj!”

„Nem kell nekem trimmelt pina... TE RETKES FASZRÁGÓ! Genyózol velem?”

Sanyi röhögőgörcsöt kapott. Majdnem legurult a kerevetről. „Háháháhá... majdnem beszoptad, de dinnye vagy!!”

Zoltán elképzelte, ahogy torkon szúrja Sanyit egy acél vonóval, ledarálja, töltött káposztát főz belőle, majd föltálalja a kormány tagjainak a tadzsik elnök tiszteletére adott díszvacsorán.

„Na jó, mit akarsz? Nem érek rá erre.”

Sanyi próbálta összeszedni magát. „Kaphatnék egy kávé?” Zoltán főzött neki. Ha a felesége a következő szolgáltót is fenéken billenti, elülteti a kertbe tujának.

„Oké, fordítsuk komolyra a szót. Van az a bankár góré, aki az elnöki keretéből fedezi a gálád extra költségeit, tudod?”

„Sándor, én művész vagyok, nem bankár. Biztos, ja. Tudom.”

„Férjhez megy a lánya.”

„Hol lesz a muri?”

„A Wörthi-tó partján. *Wörthersee mit Schweinbraten!* ... De ragaszkodik hozzá, hogy Chopin *Esz-dúr prelűd*je szóljon a háttérben, miközben meggyűrűzik.”

„Sanyi, összetévesztesz valakivel.”

„Átiratot akarnak hallani. Tőled. Mert úgy *exotikus és elegáns!*”

„NEM! Vannak dolgok az életben, amiket nem lehet átírni!! Nem lehet átírni a Bibliát szappanoperává, ÉS nem lehet ÁTÍRNI az *Esz-dúr prelűdöt* hegedűre! Klimpírozza el nekik a Richard Fucking Kleidermann!”

„DE-de! Meg fogod csinálni!”

„Nem *Esz-dúr noktűrnt* mondtak? Azt át lehet írni. A prelűdöt NEM!”

„Nem érted. Ez egy deal. Ha lenyomod, Naomi Campbell fogja pucolni a cipődet a gálák előtt. Bérletet válthatsz a mennyországba, fölfogtad?”

Zoltán a sarokban álló vázán ágaskodó lovat bámulta. Szinte biztos, hogy belehugyzott ez a tulok, amíg a konyhában főzte a kávé.

„Ez ultimátum. Nincs választásom. Ha szitu van, levesztek, mint konzervet a polcról.”

„Befogadtunk, közénk tartozol. De csak általunk élhatsz ezen a szinten, ne feledd. Csakis általunk létezhetsz. Tücsök a nemzeti réten vagy ócska kupec a vásáron? Többet nem mondom el.”

Zoltán nem válaszolt. A gála élete legfőbb műve, a látvány ott mindenkit kárpótol. A látvány mindenkit kárpótol.